

"Wat moet ik dan vertellen, over vroeger of nu?"

"Tja, ik weet het niet hoor, daar moet ik eerst nog een nacht over slapen".

"Morgen zal ik vertellen of ik het wel of niet doe".

Enkele reacties van een vrouw die het grootste deel van haar leven heeft gewoond en gewerkt aan de westkant van Lutten.

De volgende avond zwaait de deur open en is de koffie klaar.

Mevr. van Dijk-Jans, tante Duie voor de meeste buurtbewoners, deze maand zomaar een Luttenaar

Vragen hoefje haar nauwelijks te stellen want ze begint gewoon vanzelf!

"Ik ben geboren in de gemeente Avereest, maar wel vlak bij Lutten hoor namelijk in het huis waar nu Nijboer woont, iets verder dan de "Proatkoele", je weet wel. Toen ik negen maanden was verloor ik m'n moeder en werd ik onder gebracht bij pleegouders, de familie Nijhuis, de grootouders van de huidige bakker. We gingen lopend naar de school van meester van Hakkenis met een hele kluit, kinderen die achter van de verschillende wijken kwamen en hier van de streek. Verkeer was er nagenoeg niet, dus we konden naar hartelust knikkeren en hoepelen. Als we terug kwamen van school waren we wel twee uur onderweg, want kattenkwaad haalden we ook toen al uit hoor. En dan dat kanaal he, daar heb ik ook een paar keer in gelegen. Ja, een keer was het zo mooi, een vriendje had mij geplaagd en ik was zo verschrikkelijk kwaad. Ik zag op het pad een gedroogde paardekeutel liggen, greep die en gooide.... o, o midden in z'n gezicht. Ik zette het op een lopen en vloog een vlonder over het kanaal op. Maar deze was voor de scheepvaart verdraaibaar en de jongen bedacht zich geen moment. Door die plotselinge verdraaiing verloor ik het evenwicht en ploemp daar ging ik. Na de school vanaf m'n 15e jaar hielp ik m'n pleegouders in de bakkerij. Vader begon 's morgens om 4 uur en dan was het hard werken want machines waren er niet natuurlijk en rond tweeën 's middags was hij klaar. Door ziekte van moeder deed ik het werk in de winkel en dat deed ik met veel plezier. De tijd was veel minder gejaagd dan nu, en de mensen namen de tijd om een praatje te maken op het bankje dat in de winkel stond. Er was toen nog ruilhandel want veel boeren leverden melk etc. in ruil voor levensmiddelen. We hadden een vaste venter in dienst die 's morgens om 10 uur begon want vroeger venten was verboden. Hij ging dan eerst richting Sluis VI en tegen tweeën was hij terug voor het middageten. Daarna ging hij richting 't Haantje waar hij onderweg wel ergens de thee opliep. Alleen na oud en nieuw had ik de indruk dat het niet alleen thee was.

Toen ik plm. 19 jaar was had ik een vriend maar dat ging in die tijd eerst nogal stiekem. Als ik 's avonds zei dat ik naar een vriendin ging keek vader me na en als ik terugkwam zei hij: "Altijd als jij weggaat staat er een jongen op de brug". We kenden elkaar al vanaf de schoolbanken en in 1928 bouwde hij samen met z'n vader en twee broers dit huis, tevens werkplaats en ontstond het bouwbedrijf van Dijk. Hij nodigde mij uit om het huis te komen bekijken en zo werd ik aan de familie voorgesteld. Vader van Dijk wou niet iedereen over de vloer hebben, maar toen hij me zag zei hij: "Jou wil ik wel". In 1934 zijn we getrouwd, midden in de crisisjaren. Op onze trouwdag was er een aanbesteding voor het bouwen van een boerderij maar ja daar konden we natuurlijk niet naar toe maar gelukkig was er iemand bereid voor ons te gaan en het was dubbel feest toen hij 's avonds terugkwam met de mededeling dat onze inschrijving het laagst was. Door het bedrijf was er ook voor mij veel werk te doen. Met ons eigen gezin en de schoonfamilie woonden we met z'n elven in dit huis. Ik heb vier kinderen, drie dochters en een zoon. De laatste heeft het bouwbedrijf overgenomen.

Zes jaar geleden is mijn man overleden en ik woon nu alleen in dit huis, maar het wordt me te groot en daarom, heb ik besloten me in te laten schrijven voor een

bejaardenwoning in Heemse. Ik heb altijd graag willen wonen aan de rand van een grotere plaats en het zijn woningen waar alles gelijkvloers is dus makkelijk te onderhouden. Het is de bedoeling dat mijn zoon met z'n gezin deze woning gaat betrekken en hij stond er op om het huis zo te verbouwen dat ik een eigen woonruimte kreeg, maar ik heb zelf beslist om naar Heemse te gaan. De omgeving is er ook erg mooi en daar kan ik zomers van profiteren want ik fiets nog goed en graag en het openbaar vervoer is er vlak voor de deur dus kan ik alle kanten op.

Bezoekt u nog verenigingen?

O, ja. Als meisje van 15 ging ik al naar de meisjesvereniging en naar jongerenzang. Dat werd geleid door meester van Herksen en het is wel leuk om te vertellen dat we daar toen een versje hebben geleerd dat we nu nog steeds zingen op het bejaardenkoor. Na ons trouwen bezocht ik samen met enkele andere de vrouwenvereniging in De Krim. In de wintertijd was dat best griezelig want langs deze weg waren bijna geen straatlantaarns en de carbidlantaarns op onze fietsen verzopen bij nat weer en dan moest je op de tast de weg vinden. Nu zit ik 10 jaar op de bejaardensoos waar we ons 's maandagsmiddags bezighouden met o.a. gymnastiek en volksdansen. De dansgroep bestaat uit 25 leden waarvan de oudste 94 of 95 jaar is en het is een gezellige bezigheid. We zijn zelfs opgetreden in Hardenberg voor mensen van het welzijnswerk uit de gemeente. In Heemse is geen bejaardensoos dus ga ik straks met de bus naar Lutten toe want dat wil ik niet missen. Vooral de gymnastiek is voor ons ouderen belangrijk en ik kan dan ook alle bejaarden aanraden ook eens de stap naar de soos te maken.

Een goede raad van een zowel lichamelijk als geestelijk nog zeer vitale vrouw die we nog vele goede jaren toewensen in haar nieuwe omgeving.